

1. MOJŽIŠOVA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50							

KAPITOLA 1

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

² Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.

³ I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo.

⁴ A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy.

⁵ A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.

⁶ Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod!

⁷ I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.

⁸ I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.

⁹ Řekl také Bůh: Shromážďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak.

¹⁰ I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹¹ Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak.

¹² Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹³ I byl večer a bylo jitro, den třetí.

¹⁴ Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let.

¹⁵ A aby svítila na obloze nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak.

¹⁶ I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy.

¹⁷ A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi;

¹⁸ A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹⁹ I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

²⁰ Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti,

- 21** I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.
- 22** I požehnal jim Bůh, řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi!
- 23** I byl večer a bylo jitro, den pátý.
- 24** Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak.
- 25** I učinil Bůh zvěř zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré.
- 26** Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi.
- 27** I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.
- 28** A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.
- 29** Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm.
- 30** Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak.
- 31** A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

KAPITOLA 2

A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich.

- 2** A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal.
- 3** I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.
- 4** Tit' jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh zemi i nebe),
- 5** I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi.
- 6** A aniž pára vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrcek země.
- 7** I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.
- 8** Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.
- 9** A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého.
- 10** (A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní

řeky.

11 Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato.

12 A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin.

13 Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus.

14 A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates).

15 Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostríhal ho.

16 I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš;

17 Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejz; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.

18 Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.

19 (Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla.

20 I dal Adam jména všechněm hovědům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.)

21 Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem.

22 A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi.

23 I řekl Adam: Ted' tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, nebo z muže vzata jest.

24 Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo.

25 Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

KAPITOLA 3

Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?

2 I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme;

3 Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.

4 I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

5 Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.

6 Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

7 Tedy otevřiny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků.

8 A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajského.

9 I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?

- 10** Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.
- 11** I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhožť jsem jísti zapověděl?
- 12** I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.
- 13** I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.
- 14** Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všecka hovada a nade všecky živočichy polní; po bříše svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všecky dny života svého.
- 15** Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.
- 16** Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.
- 17** Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžť jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všecky dny života svého.
- 18** Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.
- 19** V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš.
- 20** Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla mátě všech živých.
- 21** I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.
- 22** Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročež nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej.
- 23** I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl.
- 24** A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

KAPITOLA 4

Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.

- 2** A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč.
- 3** Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu.
- 4** Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho.
- 5** Na Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramně, a opadla tvář jeho.
- 6** I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?
- 7** Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.
- 8** I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej.
- 9** I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem

já strážným bratra svého?

10 I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země.

11 Protož nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé.

12 Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi.

13 I řekl Kain Hospodinu: Většit' jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla.

14 Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne.

15 I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobně mštno bude. Pročež vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli nalezl.

16 Tedy odšed Kain od tváří Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.

17 Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch.

18 I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha.

19 Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla.

20 I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích.

21 A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné.

22 A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma.

23 I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své.

24 Jestližeť sedmnásobně pomštno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát.

25 Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil Kain.

26 Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

KAPITOLA 5

Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobenství Božímu učinil ho.

2 Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvoření jsou.

3 Byl pak Adam ve stu a třicíti letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set.

4 I bylo dnů Adamových po zplodění Seta osm set let, a plodil syny a dcery.

5 A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třiceti let, i umřel.

6 Set pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa.

7 A po zplodění Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery.

8 I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel.

9 Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana.

- ¹⁰ A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery.
- ¹¹ I bylo všech dnů Enosových devět set a pět let, i umřel.
- ¹² Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele.
- ¹³ A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a čtyřiceti let, a plodil syny a dcery.
- ¹⁴ I bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel.
- ¹⁵ Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Járeda.
- ¹⁶ A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a třiceti let, a plodil syny a dcery.
- ¹⁷ I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set devadesáte a pět let, i umřel.
- ¹⁸ Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha.
- ¹⁹ A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery.
- ²⁰ I bylo všech dnů Járedových devět set šedesáte a dvě lété, i umřel.
- ²¹ Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma.
- ²² A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery.
- ²³ I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáte a pět let.
- ²⁴ A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.
- ²⁵ Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha.
- ²⁶ A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvě lété, a plodil syny a dcery.
- ²⁷ I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel.
- ²⁸ Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna,
- ²⁹ Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám odpočinutí způsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto zlořečil Hospodin.
- ³⁰ A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pět set devadesáte a pět let, a plodil syny a dcery.
- ³¹ I bylo všech dnů Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umřel.
- ³² A když byl Noé v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

KAPITOLA 6

- S**talo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily,
- ² Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.
- ³ Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvadcti let.
- ⁴ Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.
- ⁵ Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas,
- ⁶ Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém.
- ⁷ Tedy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil.
- ⁸ Ale Noé našel milost před Hospodinem.
- ⁹ Tito jsou příběhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.

- ¹⁰ (Zplodil pak Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.)
- ¹¹ Ale země byla porušena před Bohem, a naplněna byla země nepravostí.
- ¹² Viděl tedy Bůh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi.
- ¹³ Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí.
- ¹⁴ Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím.
- ¹⁵ A na tento způsob uděláš jej: Tří set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů širokost jeho a třidceti loktů vysokost jeho.
- ¹⁶ Okno uděláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej; dvěře také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i třetí zděláš v něm.
- ¹⁷ Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře.
- ¹⁸ S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou.
- ¹⁹ A ze všech živočichů všelikého těla, po dvěm z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou.
- ²⁰ Z ptactva podle pokolení jeho, a z hověd podle pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podle pokolení jeho, po dvěm z každého vejdou k tobě, aby živi zůstali.
- ²¹ Ty pak nabeř s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti může, a shromažď sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu.
- ²² I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.

KAPITOLA 7

Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všecka čeled tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto.

² Ze všech hověd čistých vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hověd nečistých dvě a dvě, samce a samici jeho.

³ Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símě na vší zemi.

⁴ Nebo po dnech ještě sedmi já dštíti budu na zemi za čtyřidceti dnů a čtyřidceti nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž jsem učinil.

⁵ Tedy učinil Noé všecko tak, jakž mu přikázal Hospodin.

⁶ (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa přišla na zemi.)

⁷ A protož přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů jeho s ním k korábu, pro vody potopy.

⁸ Z hověd také čistých i z hověd nečistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi,

⁹ Po dvěm vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bůh Noé.

¹⁰ Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi.

¹¹ Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož měsíce, v ten den protřeny jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští otevření jsou.

¹² I byl přívál na zemi čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí.

¹³ Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři ženy synů jeho s

ním do korábu.

14 Oni i všeliký živočich podle pokolení svého, i všeliké hovado podle pokolení svého, a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podle pokolení svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci, všecko, což křídla má,

15 Vešli k Noé do korábu, po dvěma ze všelikého těla, v němž byl duch života.

16 A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm.

17 A když byla potopa za čtyřiceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země.

18 Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách.

19 A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že přikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem.

20 Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory.

21 I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka.

22 Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomřelo.

23 A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z země; a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu.

24 I trvaly vody nad zemí za sto a padesát dnů.

KAPITOLA 8

Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všechna hovada, kteráž byla s ním v korábu; pročez uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody.

2 A zavříny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest příval s nebe.

3 I navrátily se vody se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech,

4 Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat.

5 Když pak vody odcházely a opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého měsíce ukázali se vrchové hor.

6 I stalo se po čtyřiceti dnech, otevřev Noé okno v korábu, kteréž byl udělal,

7 Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi.

8 Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země.

9 Kterážto když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k němu do korábu; nebo vody byly po vši zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu.

10 A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z korábu.

11 I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země.

12 I čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více.

13 I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a uzřel, ano již oschl svrchek země.

14 Druhého pak měsíce, v dvacátý sedmý den téhož měsíce oschla země.

15 I mluvil Bůh k Noé, řka:

16 Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou.

17 Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hově a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi.

18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním;

19 Každý živočich, každý zeměplaz všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu.

20 Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hově čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři.

21 I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil.

22 Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

KAPITOLA 9

Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi.

2 Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všecky ryby mořské v ruce vaše dány jsou.

3 Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko.

4 A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti.

5 A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hově vyhledávati jí budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše člověka.

6 Kdo by kolil vylil krev člověka, skrze člověka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh člověka.

7 Vy pak plodte a množte se; v hojnosti se rozplodte na zemi, a rozmnožení buďte na ní.

8 I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka:

9 Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás,

10 A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hově a ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech, kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského.

11 Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země.

12 I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všecky věky.

13 Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.

14 A budeť, když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku,

15 Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo.

16 Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi.

- ¹⁷ I řekl Bůh k Noé: Toť jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi.
- ¹⁸ Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův.
- ¹⁹ Ti tři jsou synové Noé, a ti se rozprostřeli po vší zemi.
- ²⁰ Noé pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice.
- ²¹ A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého.
- ²² Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého, a pověděl oběma bratřím svým vně.
- ²³ Tedy vzali Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého neviděli.
- ²⁴ Procítiv pak Noé po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší.
- ²⁵ I řekl: Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým.
- ²⁶ Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán služebníkem jejich.
- ²⁷ Rozšiřil Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán služebníkem jejich.
- ²⁸ Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let.
- ²⁹ A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel jest.

KAPITOLA 10

Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tyto synové zrodili po potopě.

- ² Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras.
- ³ Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma.
- ⁴ Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim.
- ⁵ Od těch rozdělení jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých.
- ⁶ Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán.
- ⁷ A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.
- ⁸ Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi.
- ⁹ To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem.
- ¹⁰ Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear.
- ¹¹ Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot město, a Chále,
- ¹² A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; toť jest město veliké.
- ¹³ Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim,
- ¹⁴ A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistiňští) a Kafturim.
- ¹⁵ Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het,
- ¹⁶ A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea,
- ¹⁷ A Hevea, a Aracea, a Sinea,
- ¹⁸ A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se čeledi Kananejských.
- ¹⁹ A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy.

- ²⁰ Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých.
- ²¹ Semovi také, otci všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové.
- ²² A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad, a Lud, a Aram.
- ²³ Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas.
- ²⁴ Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera.
- ²⁵ Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan.
- ²⁶ Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe,
- ²⁷ A Adoráma, a Uzala, a Dikla,
- ²⁸ A Obale, a Abimahele, a Sebai,
- ²⁹ A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi.
- ³⁰ A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce.
- ³¹ Tiť jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých.
- ³² Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

KAPITOLA 11

Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné.

- ² I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam.
- ³ A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna.
- ⁴ Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vši zemi.
- ⁵ Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věž, kterouž stavěli synové lidští.
- ⁶ A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati.
- ⁷ Protož sstoupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.
- ⁸ A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vši zemi; i přestali stavěti města toho.
- ⁹ Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vši země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vši zemi.
- ¹⁰ Titoť jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě.
- ¹¹ A byl živ Sem po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery.
- ¹² Arfaxad pak živ byl pět a třiceti let, a zplodil Sále.
- ¹³ A po zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.
- ¹⁴ Sále také živ byl třiceti let, a zplodil Hebera.
- ¹⁵ A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.
- ¹⁶ Živ pak byl Heber čtyři a třiceti let, a zplodil Pelega.
- ¹⁷ A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a třiceti let; a plodil syny a dcery.
- ¹⁸ Peleg pak živ byl třiceti let, a zplodil Réhu.
- ¹⁹ A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery.

- ²⁰ Réhu také živ byl třidceti a dvě létě, a zplodil Sáruga.
- ²¹ A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery.
- ²² Živ pak byl Sárug třidceti let, a zplodil Náchora.
- ²³ A byl živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery.
- ²⁴ Náchor pak živ byl dvadeceti a devět let, a zplodil Táre.
- ²⁵ A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery.
- ²⁶ Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana.
- ²⁷ Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak zplodil Lota.
- ²⁸ Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských.
- ²⁹ I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy.
- ³⁰ Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí.
- ³¹ I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam.
- ³² A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.

KAPITOLA 12

Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.

² A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání.

³ Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.

⁴ I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.)

⁵ A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všechno zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní.

⁶ I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehďáž Kananejští byli v zemi.

⁷ I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.

⁸ A odtud podal se k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.

⁹ Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni.

¹⁰ Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.

¹¹ I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváři.

¹² A stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají.

- ¹³ Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má pro tebe.
- ¹⁴ I stalo se, když všel Abram do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně.
- ¹⁵ A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i vzata jest žena do domu Faraonova.
- ¹⁶ Kterýžto i Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy.
- ¹⁷ Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu.
- ¹⁸ Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest?
- ¹⁹ Proč jsi řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi.
- ²⁰ I poručil o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což měl.

KAPITOLA 13

- V**stoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což měl, a Lot s ním, ku poledni.
- ² (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.)
- ³ A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai,
- ⁴ K místu oltáře, kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno Hospodinovo.
- ⁵ Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, měl ovce a voly i stany.
- ⁶ A nemohla jim země postačovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti.
- ⁷ Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdáž bydlili v zemi té.
- ⁸ Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžť, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme.
- ⁹ Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu.
- ¹⁰ Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská.
- ¹¹ I zvolil sobě Lot všecku rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se jeden od druhého.
- ¹² Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě.
- ¹³ Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí.
- ¹⁴ I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní očí svých, a pohled' z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ.
- ¹⁵ Nebo všecku zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky.
- ¹⁶ A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i símě tvé sečteno bude.

¹⁷ Vstaň, projdi tu zemi na dýl i na šíř její; nebo tobě ji dám.

¹⁸ Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

KAPITOLA 14

Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský,

² Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému.

³ Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné.

⁴ Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se.

⁵ Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských,

⁶ A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští.

⁷ A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar.

⁸ Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim,

⁹ Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové proti pěti.

¹⁰ (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteří pozůstali, utekli na hory.

¹¹ A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všecky potrav y jich, odtáhli.

¹² Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomě.

¹³ Přišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdáž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli smlouvu s Abramem.

¹⁴ Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan.

¹⁵ A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihl je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku.

¹⁶ I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase přivedl, ano i ženy a lid.

¹⁷ Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské.

¹⁸ Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího.

¹⁹ I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí;

²⁰ A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.

²¹ Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě.

²² I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému

nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí,

²³ Že nevezmu od niti až do řeménka obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama,

²⁴ Kromě toliko toho, což snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni nechat' vezmou díl svůj.

KAPITOLA 15

Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká.

² Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer?

³ Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem.

⁴ A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.

⁵ I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé.

⁶ I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.

⁷ (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, aťbych dal zemi tuto k dědičnému vládařství.

⁸ I řekl: Panovníče Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím?

⁹ I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko.

¹⁰ Kterýžto vzav ty všecky věci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé; ptáků pak nezroztínal.

¹¹ Ptáci pak sedali na ta mrtvá těla, a Abram je sháněl.

¹² I stalo se, když slunce zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza a tma veliká obklíčila jej).

¹³ Řekl tedy Bůh Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápit je budou za čtyři sta let.

¹⁴ Však národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím.

¹⁵ Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré.

¹⁶ A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebt' ještě není doplněna nepravost Amorejských.

¹⁷ I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly těmi.

¹⁸ V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem, řka: Semení tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufraten:

¹⁹ Cinejské, Cenezejské, Cethmonské,

²⁰ A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské,

²¹ Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

KAPITOLA 16

Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla děvku Egyptskou, jménem Agar.

² I řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla mít syny. I povolil Abram řeči Sarai.

³ Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu.

⁴ I všel k Agar, kterážto počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou.

⁵ I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou.

⁶ I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní.

⁷ Našel ji pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest při cestě Sur.

⁸ A řekl: Agar, děvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváří Sarai paní své já utíkám.

⁹ Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její.

¹⁰ Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství.

¹¹ Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná, a tudíž porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé.

¹² Budeť pak lýtý člověk; ruce jeho proti všem, a ruce všech proti němu; a před tváří všech bratří svých bydliti bude.

¹³ I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: Zdaliž teď také nevidím po tom, kterýž mne viděl?

¹⁴ Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad.

¹⁵ Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael.

¹⁶ Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.

KAPITOLA 17

Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.

² A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi.

³ Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka:

⁴ Jáť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých.

⁵ Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě.

⁶ A učiním, abys se rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové z tebe vyjdou.

⁷ Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě.

⁸ Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vladařství věčnému; a budu jejich Bohem.

⁹ Řekl ještě Bůh Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty i símě tvé po tobě, po

rodech svých.

¹⁰ Tatot' jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského.

¹¹ Obřezete pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi.

¹² Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene tvého.

¹³ Konečně ať jest obřezán narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem za smlouvu věčnou.

¹⁴ Neobřezaný pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil.

¹⁵ Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její.

¹⁶ Nebo požehnám jí a dámt' z ní syna; požehnámt' jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou.

¹⁷ Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí?

¹⁸ I řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před tebou!

¹⁹ Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm.

²⁰ Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký.

²¹ Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhožť porodí Sára po roce, při tomto času.

²² A když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama.

²³ Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všecky zrozené v domě svém, i všecky koupené za stříbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil.

²⁴ A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.

²⁵ Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.

²⁶ Jednoho a téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho.

²⁷ I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce koupení, obřezáni jsou s ním.

KAPITOLA 18

Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo.

² A když pozdvihl očí svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu. Kteréžto jakž uzřel, běžel jim vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi.

³ A řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého.

⁴ Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpočínate pod stromem.

⁵ Zatím přinesu kus chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učiň, jakž jsi mluvil.

⁶ Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři míry mouky bělné zadělej, a napec podpopelných chlebů.

⁷ Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníkovi, kterýžto pospíšíl připravit je.

⁸ Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž připravil, položil před ně; sám pak stál při nich pod stromem, i jedli.

⁹ Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Ted' v stanu.

¹⁰ A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním.

¹¹ Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský.

¹² I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral.

¹³ Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci: Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala?

¹⁴ Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna.

¹⁵ Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I řekl Hospodin: Nenít' tak, ale smála jsi se.

¹⁶ Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil.

¹⁷ A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu?

¹⁸ Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v něm všickni národové země.

¹⁹ Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil.

²⁰ I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně:

²¹ Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím.

²² A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před Hospodinem.

²³ V tom přistoupiv Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným?

²⁴ Bude-li padesáte spravedlivých v tom městě, zdali předce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm?

²⁵ Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takt' by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce vši země neučiní soudu?

²⁶ I řekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.

²⁷ A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych mluvit ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel.

²⁸ Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pěti, zdali zkazíš pro těch pět všecko město? I řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřiceti pět.

²⁹ Opět mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřiceti? A odpověděl: Neučiním pro těch čtyřiceti.

³⁰ I řekl Abraham: Prosím, nechť se nehněvá Pán můj, že mluvit budu: Snad se jich nalezne tam třiceti? Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznu tam třiceti.

³¹ A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluvit ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvaceti?

Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvadeceti.

³² Řekl ještě: Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluvíti budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím i pro těch deset.

³³ I odšel Hospodin, když dokonál řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

KAPITOLA 19

Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl v bráně Sodomské. Kteréžto když uzřel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tvář až k zemi.

² A řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou. Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici.

³ Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu, vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chlebě přesných, i jedli.

⁴ Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad.

⁵ I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme.

⁶ I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvěře.

⁷ A řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého.

⁸ Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy mé.

⁹ I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jim. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvěře.

¹⁰ Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dvěře zavřeli.

¹¹ A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledající dveří.

¹² I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všecko, což máš v městě, vyveď z místa tohoto.

¹³ Nebo zkažíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkažili je.

¹⁴ Vyšed tedy Lot, mluvil k zetům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkaží Hospodin město toto. Ale zdálo se zetům jeho, jako by žertoval.

¹⁵ A když zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahladil v pomstě města.

¹⁶ A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem.

¹⁷ A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vši této rovině; ujdí na horu, abys nezahladil.

¹⁸ I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji.

¹⁹ Aj, nyní našel služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych.

- ²⁰ Hle, teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a toť jest malé; prosím, nechť tam ujdou; však pak neveliké jest, a živa bude duše má.
- ²¹ I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž jsi mluvil.
- ²² Pospěšiž, ujdí tam; neboť nebudu moci učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor.
- ²³ Slunce vzcházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor.
- ²⁴ A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe.
- ²⁵ A podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst, i všecko, což roste z země.
- ²⁶ I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný.
- ²⁷ Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem.
- ²⁸ A pohleděv k Sodomě a Gomoře, i na všecku zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice.
- ²⁹ Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot.
- ³⁰ Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými.
- ³¹ I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyčeje vsí země.
- ³² Pod', dejme píti otci našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě.
- ³³ I daly píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala.
- ³⁴ Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho.
- ³⁵ I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala.
- ³⁶ A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého.
- ³⁷ I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; onť jest otec Moábských až do dnešního dne.
- ³⁸ I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; onť jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

KAPITOLA 20

Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar;

² Kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru.

³ Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže.

⁴ Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ?

⁵ Zdalíž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upřímnosti

srdce svého a v nevinnosti rukou svých učinil jsem to.

⁶ I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také vím, že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také zdržel jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalť jsem se jí dotknouti.

⁷ Nyní tedy, navrať ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest.

⁸ A vstav Abimelech ráno, svolal všechny služebníky své, a vypravoval všechna slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi.

⁹ Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi učiniti neměl.

¹⁰ A řekl opět Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil?

¹¹ Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou.

¹² A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za manželku.

¹³ Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest.

¹⁴ Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho.

¹⁵ A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se koli příhodné býti vidí, tu přebývej.

¹⁶ Sáře pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, onť jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi těmito věcmi Sára poučena byla.

¹⁷ I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily.

¹⁸ Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

KAPITOLA 21

Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil.

² Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh.

³ A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák.

⁴ A obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl přikázal Bůh.

⁵ Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho.

⁶ I řekla Sára: Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou.

⁷ A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho.

⁸ I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven byl Izák.

⁹ Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač.

¹⁰ I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem svým Izákem.

¹¹ Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna svého.

- 12** I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeci její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě.
- 13** A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé símě jest.
- 14** Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvi vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé.
- 15** A když nebylo vody v láhvi, povrhla dítě pod jedním stromem.
- 16** A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti; nebo pravila: Nebudu se dívat na smrt dítěte. Seděla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala.
- 17** I uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest.
- 18** Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký učiním je.
- 19** A otevřel Bůh oči její, aby uzřela studnici vody. I šla a naplnila láhvi vodou, a napojila dítě.
- 20** A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z něho střelec.
- 21** Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské.
- 22** Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš.
- 23** Protož nyní, přísáhní mi teď skrze Boha: Toto ať se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu.
- 24** I řekl Abraham: A já přísáhnou.
- 25** (A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi.
- 26** I řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.)
- 27** Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu.
- 28** A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť.
- 29** I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášť?
- 30** Odpověděl: Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svědectví, že jsem kopal studnici tuto.
- 31** Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva přísáhli.
- 32** A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do země Filistinské.
- 33** I nasázel stromoví v Bersabé, a vzyval tam jméno Hospodina, Boha silného, věčného.
- 34** A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.

KAPITOLA 22

Když pakty věci pominuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem.

2 I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v obět zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.

3 Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl

mu Bůh.

⁴ Třetího pak dne pozdvihl Abraham očí svých, a uzřel to místo zdaleka.

⁵ A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám.

⁶ Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu.

⁷ Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti?

⁸ Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu.

⁹ A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví.

¹⁰ I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.

¹¹ Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já.

¹² I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číň; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.

¹³ A pozdvih Abraham očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna svého.

¹⁴ A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se.

¹⁵ Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé s nebe,

¹⁶ A řekl: Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému:

¹⁷ Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřatel svých.

¹⁸ Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, proto že jsi uposlechl hlasu mého.

¹⁹ Tedy navrátil se Abraham k služebníkům svým; a postavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé.

²⁰ A když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému:

²¹ Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova;

²² A Kazedu a Azanu, a Feldasu, a Jidlafu i Bathuele.

²³ Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu.

²⁴ Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a Gahamu, Thámu a Máchu.

KAPITOLA 23

Živa pak byla Sára sto a sedmtecetná let; ta jsou léta života Sáry.

² A umřela v městě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad Sárrou, a plakal jí.

³ Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka:

- ⁴ Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváří své.
- ⁵ A odpovídající synové Het Abrahamovi, řekli jemu:
- ⁶ Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého.
- ⁷ Abraham pak vstav, poklonil se lidu země té, totiž synům Het.
- ⁸ A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváří své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar,
- ⁹ Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu.
- ¹⁰ (Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány města jeho, řka:
- ¹¹ Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovejž mrtvého svého.
- ¹² Tedy poklonil se Abraham před lidem země té,
- ¹³ A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam.
- ¹⁴ A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu:
- ¹⁵ Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej.
- ¹⁶ I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci.
- ¹⁷ A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na všech mezech jeho vůkol,
- ¹⁸ Abrahamovi v držení, před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho.
- ¹⁹ A potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské.
- ²⁰ Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů Het.

KAPITOLA 24

- A**braham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech.
- ² Tedy řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé,
- ³ Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím.
- ⁴ Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi.
- ⁵ I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvést syna tvého do země, z níž jsi vyšel?
- ⁶ Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam.
- ⁷ Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semení tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a

vezmeš manželku synu mému odtud.

⁸ Jestliže by pak žena ta nechtěla jít s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvod' tam zase.

⁹ Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč.

¹⁰ A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor.

¹¹ A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážití vody.

¹² A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiň milosrdenství se pánem svým Abrahamem.

¹³ Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu.

¹⁴ Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napijí, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem svým.

¹⁵ I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím.

¹⁶ A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru.

¹⁷ Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi pít, prosím, maličko vody z věderce svého.

¹⁸ I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku svou a dala mu pít.

¹⁹ A davši mu pít, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí.

²⁰ Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho.

²¹ Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic.

²² I stalo se, když přestali pít velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata.

²³ A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali?

²⁴ Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi.

²⁵ Řekla ještě k němu: Slámy také a potravý hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali.

²⁶ Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu.

²⁷ A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratrů pána mého.

²⁸ I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo.

²⁹ A měla Rebeka bratra, jménem Lámana; ten běžel k muži tomu ven k studnici.

³⁰ Nebo uzřev náušnici a náramnice na ruce sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ona praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u studnice.

³¹ Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť jsem připravil dům

a místo velbloudům?

32 Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravu velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli.

33 A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řečí svých. I řekl Lában: Mluv.

34 Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já.

35 A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly.

36 A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má.

37 I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.

38 Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a odtud vezmeš manželku synu mému.

39 A když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou?

40 Odpověděl mi: Hospodin, před jehož obličejem ustavičně jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého.

41 A budeš svoboden od přísahy mé, když bys přišel k rodině mé; a jestliže by nedali tobě, budeš prost od přísahy mé.

42 Protož dnes přišed k studnici, řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu,

43 Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechť panna, kteráž vyjde vážit vody, když bych jí řekl: Dej mi pít nyní maličko vody z věderce svého,

44 A ona by mi odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím, ta ať jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu pána mého.

45 Prvé pak než jsem já přestal mluvit v srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl jsem jí: Prosím, dej mi pít.

46 Ona pak rychle složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy.

47 I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Čí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář její, a náramnice na ruce její.

48 A skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem Hospodinu, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho.

49 Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.

50 Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžemeť odepřít v ničemž.

51 Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jed'; a necht' jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin.

52 I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi.

53 A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její.

54 Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali,

řekl: Propust'te mne ku pánu mému.

⁵⁵ I odpověděl bratr její a matka: Nechat' pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš.

⁵⁶ On pak řekl jim: Nezdružujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propust'tež mne, ať jdu ku pánu svému.

⁵⁷ I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu.

⁵⁸ Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu.

⁵⁹ A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho,

⁶⁰ Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých.

⁶¹ Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel.

⁶² Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední.

⁶³ A vyšel Izák k přemýšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, užřel, an velbloudové jdou.

⁶⁴ Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda.

⁶⁵ (Nebo řekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se.

⁶⁶ Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil.

⁶⁷ I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky své.

KAPITOLA 25

Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu.

² Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha.

³ Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim.

⁴ Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury.

⁵ I dal Abraham Izákovi všecko, což měl.

⁶ Synům pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě živ jsa, k východu do země východní.

⁷ Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pět let.

⁸ I skonala a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k lidu svému.

⁹ Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre,

¹⁰ Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho.

¹¹ Po smrti pak Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého vidoucího mne.

- 12** Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egypťská, dívka Sářina, Abrahamovi.
- 13** A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan,
- 14** A Masma, a Dumah a Massa,
- 15** Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma.
- 16** Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich.
- 17** (Bylo pak života Izmaelova sto třicet a sedm let, i skonal; a umřev, připojen jest k lidu svému.)
- 18** A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před tváří všech bratrů svých položil se.
- 19** Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka.
- 20** Byl pak Izák ve čtyřiceti letech, když sobě vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lámana Syrského.
- 21** I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho.
- 22** A když se děti potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina.
- 23** I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužiti bude menšímu.
- 24** A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životě jejím.
- 25** I vyšel první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau.
- 26** Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; pročez nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila.
- 27** A když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil.
- 28** I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba.
- 29** Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau přišel z pole zemdlený,
- 30** A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.)
- 31** Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své.
- 32** I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství?
- 33** Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi.
- 34** Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

KAPITOLA 26

Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar.

2 Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydl v zemi, kterouž oznámím tobě.

3 Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě; nebo tobě a semeni

tvému dám všechny země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem přísáhl Abrahamovi, otci tvému.

⁴ Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všechny země tyto, a požehnání budou v semeni tvém všickni národové země;

⁵ Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, příkázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.

⁶ Bydlil tedy Izák v Gerar.

⁷ Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl: Sestra má jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledění.

⁸ I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a uzřel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou.

⁹ Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u sebe: Abych snad neumřel pro ni.

¹⁰ I řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu.

¹¹ I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí umře.

¹² Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měr; nebo požehnal mu Hospodin.

¹³ I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi.

¹⁴ Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; pročez záviděli mu Filistínští.

¹⁵ A všechny studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů Abrahama otce jeho, zařítili Filistínští, zasypavše je prstí.

¹⁶ I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než my.

¹⁷ Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu.

¹⁸ A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž zařítili Filistínští po smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho.

¹⁹ I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody živé.

²⁰ Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Pročez nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním.

²¹ Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; pročez dal jí jméno Sitnah.

²² I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi.

²³ Vstoupil pak odtud do Bersabé.

²⁴ A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého.

²⁵ I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici.

²⁶ Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho.

²⁷ I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe.

²⁸ Kteřížto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učiňme nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu s tebou:

- ²⁹ Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu, požehnaný Hospodinův.
- ³⁰ Tedy učinil jim hody, i jedli a pili.
- ³¹ A vstavše velmi ráno, přísáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji.
- ³² Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu.
- ³³ I nazval ji Seba. Protož jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne.
- ³⁴ Ezau pak jsa v letech čtyřicíti, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského.
- ³⁵ A kormoutily Izáka a Rebeku.

KAPITOLA 27

Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

- ² I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své.
- ³ Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučiště své, a vyjda do pole, ulov mi zvěřinu.
- ⁴ A přístroj mi krmí chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, atby požehnala duše má, prvé než umru.
- ⁵ (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl.
- ⁶ Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil:
- ⁷ Přines mi něco z lovu, a přístroj mi krmě chutné, abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé než umru.
- ⁸ Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já přikazuji tobě.
- ⁹ Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych přístrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád jídá.
- ¹⁰ A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře.
- ¹¹ I řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký.
- ¹² Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání.
- ¹³ Jemužto odpověděla matka: Necht' jest na mne zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi.
- ¹⁴ Tedy odšel, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal.
- ¹⁵ A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího.
- ¹⁶ A kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho.
- ¹⁷ I dala chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého.
- ¹⁸ A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj?

- 19** I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau,prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá.
- 20** Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzys to našel, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo.
- 21** I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi.
- 22** Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau.
- 23** A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu.
- 24** A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já.
- 25** I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil.
- 26** I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj.
- 27** I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohled', vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin.
- 28** Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilí a vína.
- 29** Nechažť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nechť jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnání.
- 30** A když přestal Izák požehnání dávat Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého.
- 31** A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechžť vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá.
- 32** I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau.
- 33** Tedy zhrzil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a buďť požehnaným.
- 34** Uslyšev Ezau slova otce svého, zkríkl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče!
- 35** Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání tvé.
- 36** Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátil požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i mně požehnání?
- 37** Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj?
- 38** I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal.
- 39** Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry;
- 40** A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své.
- 41** Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížit' se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého.
- 42** I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě

zabije.

⁴³ Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran.

⁴⁴ A pobud' s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého,

⁴⁵ A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne?

⁴⁶ I řekla Rebeka Izákovi: Stýště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

KAPITOLA 28

Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských.

² Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábana ujce svého.

³ A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžť zruš, a rozmnožíž tě, abys byl v zástup mnohého lidu.

⁴ A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi.

⁵ I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jakobovy a Ezau.

⁶ Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jakobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských;

⁷ A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské;

⁸ Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho:

⁹ Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu.

¹⁰ Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran.

¹¹ I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrať kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě.

¹² I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm.

¹³ A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému.

¹⁴ A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semeni tvém.

¹⁵ A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.

¹⁶ Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl.

¹⁷ (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.)

¹⁸ Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem.

¹⁹ Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto prvé to město sloulo Lůza.

- ²⁰ Zavázal se také Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu,
- ²¹ A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha:
- ²² Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

KAPITOLA 29

Tedy Jákob vstav, odšel do země východní.

- ² A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice.
- ³ Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho.
- ⁴ Tedy řekl jim Jákob: Bratři moji, odkud jste? Kteřížto odpověděli: Jsme z Cháran.
- ⁵ I řekl jim: Znáte-li Lábanu, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.
- ⁶ I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobyt看kem.
- ⁷ Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste.
- ⁸ A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce.
- ⁹ Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásala stádo.
- ¹⁰ Tedy Jákob uzřev Ráchel, dceru Lábanu ujce svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábanu ujce svého.
- ¹¹ A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal.
- ¹² Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona příběhší, oznámila to otci svému.
- ¹³ I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech.
- ¹⁴ Jemužto odpověděl Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc.
- ¹⁵ Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá?
- ¹⁶ (Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Líá, a jméno mladší Ráchel.
- ¹⁷ Než Líá měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a krásné tváři.
- ¹⁸ I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Buduť sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší.
- ¹⁹ Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou.
- ²⁰ Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni.
- ²¹ Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní.
- ²² Tedy sezval Lában všechny muže místa toho, a učinil hody.

- ²³ U večer pak vzav Lúu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní.
- ²⁴ Dal také Lában Zelfu děvku svou Lée, dceři své, za služebnici.
- ²⁵ A když bylo ráno, poznal, že jest Lía. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročežs mne tedy oklamal?
- ²⁶ Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená.
- ²⁷ Vyplň týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještě sedm let jiných.
- ²⁸ I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku.
- ²⁹ Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku svou za služebnici.
- ³⁰ Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Lúu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných.
- ³¹ Vida pak Hospodin, že Lía nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné.
- ³² Tedy počala Lía a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; jižť nyní milovati mne bude muž můj.
- ³³ I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon.
- ³⁴ A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Léví.
- ³⁵ I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročež nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

KAPITOLA 30

Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru.

² Pročež rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýžť nedal plodu života?

³ Řekla ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu míti já také syny z ní.

⁴ I dala mu Bálu děvku svou za ženu; a všel k ní Jákob.

⁵ Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna.

⁶ I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan.

⁷ Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi.

⁸ I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a všakť jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím.

⁹ Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu.

¹⁰ A porodila Zelfa, děvka Lée, Jákobovi syna.

¹¹ Protož řekla Lía: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád.

¹² Porodila také Zelfa děvka Lée syna druhého Jákobovi.

¹³ A řekla Lía: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser.

¹⁴ Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a našel pěkná jablečka na poli, a přinesl je Lée matce své. I řekla Ráchel Lée: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého.

¹⁵ Jížto ona odpověděla: Máloť se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívat

jableček syna mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této noci za jablečka syna tvého.

16 Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal s ní té noci.

17 A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna pátého.

18 I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročež nazvala jméno jeho Izachar.

19 A počala opět Lía, a porodila šestého syna Jákobovi.

20 I řekla Lía: Obdařil mne Bůh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon.

21 Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína.

22 A rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její.

23 Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění mé.

24 A nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž mi Hospodin syna jiného.

25 Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propust' mne, ať odejdu na místo své a do země své.

26 Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě.

27 I řekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost před očima tvýma, zůstaň se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe.

28 Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť ji.

29 Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký byl dobytek tvůj při mně.

30 Nebo to málo, kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství opatrovati budu?

31 A řekl: Cot' mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostříhati dobytka tvého:

32 Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a každé dobytče načernalé mezi ovce, a strakaté a peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má.

33 A osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi ovce, za krádež bude mi to počteno.

34 I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil.

35 A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté, a všechny kozy peřesté a strakaté, všecko, na čemž byla místa bílá, všecko také načernalé mezi dobyttem, a dal v ruce synů svých.

36 Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tří dní cesty; a Jákob pásal ostatek dobytka Lábanova.

37 Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech.

38 A nakladl těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby počínaly, když by přicházely píti.

39 I počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá.

40 Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tváří k těm přepásaným na nohách, a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a

neobrátil ho k stádu Lábanovu.

⁴¹ A bylo, že kdyžkoli silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovcem do koryt, aby počínaly, hledíce na pruty.

⁴² Když pak pozdní dobytek připouštín býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův.

⁴³ Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i oslů.

KAPITOLA 31

Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všechno, co měl otec náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všechnu slávu;

² A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako první:

³ I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a budu s tebou.

⁴ Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Lía na pole k stádu svému.

⁵ A řekl jim: Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako první, ještě Bůh otce mého byl se mnou.

⁶ A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otci vašemu.

⁷ Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrát změnil mzdu mou; však nedopustil mu Bůh, aby mi zle učinil.

⁸ Když takto řekl: Co bude přestého, to necht' jest mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přestý plod. Když pak takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přepásané na nohách.

⁹ A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně.

¹⁰ Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl oči svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovci byli přepásaní na nohách, přestí a skropení.

¹¹ Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď jsem.

¹² I řekl: Pozdvihni nyní oči svých a pohleď, že všickni berani scházející se s ovci jsou přepásaní na nohách, přestí a skropení; nebo jsem viděl všechno, co tobě Lában dělá.

¹³ Já jsem ten silný Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z země této, a navrať se do země příbuznosti své.

¹⁴ Tedy odpověděly mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v domě otce našeho?

¹⁵ Zdaliž nejsme počteny před ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do čista utratil.

¹⁶ Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otci našemu, naše jest a synů našich; protož nyní učin vše, což mluvil tobě Bůh.

¹⁷ Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy.

¹⁸ A pobral všechnen dobytek svůj, a všechno jmění své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do země Kananejské.

¹⁹ (Lában pak byl odšel, aby stříhl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její.

²⁰ I ušel Jákob tajně od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryč.)

- 21 Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské.
- 22 I povědino jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob.
- 23 Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na hoře Galádské.
- 24 (Přišed pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než přátelsky.)
- 25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil se s bratřími svými na též hoře Galádské.
- 26 I řekl Lában k Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedls dcery mé jako zjímané mečem.
- 27 Proč jsi tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepověděls mi, ještě bych tě byl vesele sprovedil s zpěvy, s bubnem a s harfou?
- 28 A nedopustils mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině tak.
- 29 Mělt' bych dosti s to moci, abych vám zle učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky.
- 30 Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé?
- 31 Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své.
- 32 Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře; před bratřími našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla.
- 33 Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu Ráchel.
- 34 Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl.
- 35 A ona řekla otci svému: Necht' to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A všecko přehledav, nenalezl modl.
- 36 Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpověděl Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se, honíš mne?
- 37 Nu již jsi přemetal všecky mé věci, a cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď před bratřími mími a bratřími svými, necht' rozeznají mezi námi dvěma.
- 38 Byl jsem již dvadeceti let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl jsem.
- 39 Co od zvěři roztrháno, toho jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci.
- 40 Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházal i sen můj od očí mých.
- 41 Již dvadeceti let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu mou na desetkrát.
- 42 A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých viděl Bůh, protož tě pominulé noci trestal.
- 43 Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové tito jsou synové moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již učiniti dcerám těmto svým aneb synům jich, kteréž zrodily?

- ⁴⁴ Protož pod', vejďeme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví mezi mnou a tebou.
- ⁴⁵ Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení.
- ⁴⁶ A řekl bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabraVše kamení, udělali hromadu, a jedli tu na té hromadě.
- ⁴⁷ I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed.
- ⁴⁸ Nebo řekl Lában: Tato hromada nechť jest svědkem od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed,
- ⁴⁹ A Mispah; nebo řekl Lában: Nechat' Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od sebe.
- ⁵⁰ Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s námi; hleď, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou.
- ⁵¹ A řekl ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou,
- ⁵² Svědkem ať jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento, k činění zlého.
- ⁵³ Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich necht' soudí mezi námi. Přisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka.
- ⁵⁴ Nabil také Jákob hovad na té hoře, a pozval bratří svých, aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře.
- ⁵⁵ I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

KAPITOLA 32

- J**ákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží.
- ² I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim.
- ³ Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského.
- ⁴ A přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau: Totot' vzkazuje služebník tvůj Jákob: U Lábara jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času.
- ⁵ A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvýma.
- ⁶ I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce: Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním.
- ⁷ Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy.
- ⁸ Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf zachován.
- ⁹ I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním tobě,
- ¹⁰ Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám.
- ¹¹ Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebt' se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi.
- ¹² Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto

pro množství sečten býti nemůže.

13 I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, poctu bratru svému Ezau:

14 Totiž dvě stě koz, a kozlů dvadce, ovec dvě stě, a beranů dvadce,

15 Velbloudů s mladými jich třidce, krav čtyřidce, volů deset, oslic dvadce, a oslátek deset.

16 A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláštně, a řekl služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda ať jde opodál.

17 I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka Čí jsi? a kam jdeš? a čím jest to stádo před tebou?

18 Řekneš: Jsem služebníka tvého Jáкова, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi.

19 Poručil také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili.

20 A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom uzřím tvář jeho; snad přijme tvář mou.

21 A tak předšel dar před ním; on pak zůstal tu noc při houfu.

22 A vstav ještě v noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů svých, a přešel přes brod Jabok.

23 Vzav tedy je, přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl.

24 A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání.

25 A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbi vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbi stehna Jákovova, když zápasil s ním.

26 A řekl: Pust' mne, neboť zasvitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš.

27 I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob.

28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohls.

29 I otázal se Jákob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání.

30 Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.

31 I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou.

32 Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním příhbi stehna, proto že obrazil příhbi stehna Jákovova na žile krátké.

KAPITOLA 33

Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Lée zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť.

2 Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze.

3 A sám šel před nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru svému.

4 I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali.

5 Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníkmu tvému.

- ⁶ Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se.
- ⁷ Přiblížila se také Lía s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili.
- ⁸ I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych nalezl milost před očima pána mého.
- ⁹ Tedy řekl Ezau: Mám hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest.
- ¹⁰ I řekl Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní nalezl milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé, poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a laskavě jsi mne přijal.
- ¹¹ Přijmi, prosím, dar můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal.
- ¹² I dí: Pod', a jděme; já půjdu s tebou.
- ¹³ I řekl k němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek.
- ¹⁴ Nechžť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir.
- ¹⁵ I řekl Ezau: Nechť ale pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl: K čemu to? Nechť toliko naleznu milost před očima pána svého.
- ¹⁶ Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir.
- ¹⁷ Jákob pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a dobytku svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho Sochot.
- ¹⁸ A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se před městem.
- ¹⁹ I koupil díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto ovec.
- ²⁰ A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

KAPITOLA 34

- V**yšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země.
- ² Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí.
- ³ I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a zamilovav děvčku, mluvil k srdci jejímu.
- ⁴ Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy: Vezmi mi děvčku tuto za manželku.
- ⁵ Uslyšev pak Jákob, že poškrvnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlčel, až oni přišli.
- ⁶ Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to.
- ⁷ A v tom synové Jákobovi přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplněni jsou muži ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo.
- ⁸ I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoří milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku.
- ⁹ A spřízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě.

- 10** A bydlejte s námi, nebo všechna země bude před vámi; osadte se a obchod vedte v ní, a vládněte jí.
- 11** Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratrům jejím: Necht' naleznu milost před očima vašima, dám, co mi koli díte.
- 12** Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli řeknete; jen mi tu děvečku dejte za manželku.
- 13** Odpovídající pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lživě mluvili, proto že poškrvnil Díny sestry jich.
- 14** A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás.
- 15** Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás pohlaví mužského:
- 16** Tedy budeme dávat dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid jeden.
- 17** Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme.
- 18** Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu.
- 19** A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého.
- 20** I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a mluvili mužům města svého, řkouce:
- 21** Muži tito pokojně se mají k nám, necht' tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávat jim.
- 22** Než na tento způsob přivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni jsou obřezáni.
- 23** Dobytek jejich a statek jejich, i všechna hovědla jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi.
- 24** I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou města jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány města jeho.
- 25** A toť dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Léví, bratři Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali všechny pohlaví mužského.
- 26** Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli.
- 27** Potom synové Jákobovi přišedše na zbité, vzebrali město, proto že poškrvnili sestry jejich.
- 28** Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v městě i po poli, pobrali.
- 29** K tomu i všechno jmění jejich, a všechny malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo.
- 30** Řekl pak Jákob Simeonovi a Léví: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj.
- 31** A oni odpověděli: A což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?

Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydlí tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal před Ezau bratrem svým.

² Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očist'te se, a změňte roucha svá.

³ A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel.

⁴ Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem.

⁵ I brali se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili synů Jákobových.)

⁶ Tedy přišel Jákob do Lůz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním.

⁷ I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem svým.

⁸ Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth.

⁹ Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu.

¹⁰ I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael.

¹¹ Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou.

¹² A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi.

¹³ I vstoupil od něho Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním.

¹⁴ Jákob pak vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem.

¹⁵ A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel.

¹⁶ I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkosti trpěla roděci.

¹⁷ A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš.

¹⁸ I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem.

¹⁹ I umřela Ráchel, a pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém.

²⁰ A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; toť jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne.

²¹ I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder.

²² Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů Jákobových dvanácte.

²³ Synové pak Lía: Prvorozený Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon.

²⁴ Synové Ráchel: Jozef a Beniamin.

²⁵ A synové Bály, děvky Ráchel: Dan a Neftalím.

²⁶ A synové Zelfy, děvky Lía: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské.

²⁷ Tedy přišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron,

kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák.

²⁸ A bylo dnů Izákových sto osmdesáte let.

²⁹ I dokonal Izák, a umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

KAPITOLA 36

Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom.

² Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského,

³ A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu.

⁴ I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele.

⁵ Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské.

⁶ I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka hovada svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyt v zemi Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem Jákoba bratra svého.

⁷ Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snésti, pro dobytky jejich.

⁸ Protož bydlil Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom.

⁹ A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir.

¹⁰ Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau.

¹¹ Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz.

¹² Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau.

¹³ Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau.

¹⁴ A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré.

¹⁵ Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz,

¹⁶ Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata pošlá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady.

¹⁷ Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata pošla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau.

¹⁸ A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau.

¹⁹ Tiť jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; ont' jest Edom.

²⁰ Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana,

²¹ A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské.

²² Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna.

²³ Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam.

- ²⁴ A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž našel mezky na poušti, když pásal osly Sebeona otce svého.
- ²⁵ Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova.
- ²⁶ A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan.
- ²⁷ Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan.
- ²⁸ Tito synové Dízanovi: Hus a Aran.
- ²⁹ Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana,
- ³⁰ Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir.
- ³¹ Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, dříve než kraloval král nad syny Izraelskými.
- ³² Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno města jeho Denaba.
- ³³ I umřel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Zára z Bozra.
- ³⁴ I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské.
- ³⁵ Umřel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith.
- ³⁶ Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka.
- ³⁷ A po smrti Semlově kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od řeky.
- ³⁸ Umřel i Saul, a kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův.
- ³⁹ A když i Bálanan umřel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.
- ⁴⁰ Ta jsou jména knížat poslých z Ezau, po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet,
- ⁴¹ Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon.
- ⁴² Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar.
- ⁴³ Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec Idumejských.

KAPITOLA 37

Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské.

- ² Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásal s bratřími svými dobytek, (a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému.
- ³ Izrael pak miloval Jozefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev.
- ⁴ A když spatřili bratři jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratři jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvíti.
- ⁵ Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročez v větší nenávisti ho měli.
- ⁶ Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl.
- ⁷ Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli se snopu mému.
- ⁸ Jemužto odpověděli bratři jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova jeho.
- ⁹ Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a

aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se.

10 I vypravoval otcí svému a bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi?

11 Tedy záviděli mu bratři jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc.

12 Odešli pak bratři jeho, aby pásli dobytek otce svého v Sichem.

13 A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratři tvoji v Sichem: Pod', a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

14 I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratři tvoji, a co se děje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem.

15 Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Čeho hledáš?

16 Odpověděl: Bratři svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou?

17 I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Pod'me do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřimi svými, a našel je v Dothain.

18 Kteřížto, jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zahubili.

19 Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde.

20 Nyní tedy pod'te, a zabíme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzříme, nač jemu vyjdou snové jeho.

21 A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,)

22 Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otcí svému.

23 A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě.

24 A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Čisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody.

25 I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta.

26 I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho?

27 Pod'te, prodjme ho Izmaelitským, a nevztahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratři jeho.

28 Když pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadceť stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta.

29 A navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá.

30 A navrátev se k bratřím svým, řekl: Pacholeté není, a já kam se mám podíti?

31 Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi.

32 A poslali sukni tu proměnných barev, a dali ji donésti k otcí svému, aby řekli: Tuto jsme našli; pohled' nyní, jest-li sukně syna tvého, či není?

33 A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef.

34 I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní.

35 Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho

otec jeho.

³⁶ Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

KAPITOLA 38

Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra.

² I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní.

³ Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her.

⁴ A počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan.

⁵ Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila.

⁶ I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar.

⁷ A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin.

⁸ Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podlé příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému.

⁹ Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezlodil synů bratru svému.

¹⁰ I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil.

¹¹ Tedy řekl Juda k Támar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Séla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratří jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě otce svého.

¹² A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho.

¹³ I oznámeno jest Támar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stříhl ovce své.

¹⁴ Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Séla dorostl, a že není dána jemu za manželku.

¹⁵ Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou.

¹⁶ Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopust' medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně?

¹⁷ Odpověděl: Pošliť kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošleš.

¹⁸ I řekl: Cožť mám dáti v zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halži svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho.

¹⁹ Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské.

²⁰ I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí.

²¹ I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky.

²² Tedy navrátil se k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky.

²³ I řekl Juda: Necht' sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Jáť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl.

- ²⁴ I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyved'te ji, aby byla upálena.
- ²⁵ Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, čím jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato?
- ²⁶ Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest než já, poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více jí nepoznával.
- ²⁷ Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím.
- ²⁸ A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé.
- ²⁹ Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvěť jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres.
- ³⁰ A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

KAPITOLA 39

- J**ozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli.
- ² Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského.
- ³ A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho.
- ⁴ Tedy našel Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho.
- ⁵ A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl doma i na poli.
- ⁶ Všeck tédy věcí, kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření.
- ⁷ I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou.
- ⁸ Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé.
- ⁹ Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co vyňal z správy mé, kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?
- ¹⁰ A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní.
- ¹¹ Tedy dne jednoho, když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domě,
- ¹² Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven.
- ¹³ A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven,
- ¹⁴ Svolala domácí své, a řekla k nim takto: Pohleďte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i křičela jsem hlasem velikým.

- ¹⁵ A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven.
- ¹⁶ Tedy schovala roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu svého.
- ¹⁷ K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil.
- ¹⁸ A když jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven.
- ¹⁹ I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi.
- ²⁰ Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalární, v to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v žaláři.
- ²¹ Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaře nad žalářem.
- ²² I dal vladař žaláře v moc Jozefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalární; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval.
- ²³ Aniž vladař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

KAPITOLA 40

Stalo se potom, že šekýř krále Egyptského a pekař provinili proti pánu svému, králi Egyptskému.

- ² I rozhněval se Faraon na oba úředníky své, na vladaře nad šekýři, a na vladaře nad pekaři.
- ³ A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, do věže žalární, v místo, v němž Jozef vězněm byl.
- ⁴ I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení.
- ⁵ I měli sen oba dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podlé vyložení sna svého, šekýř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v věži.
- ⁶ Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli smutní.
- ⁷ I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější?
- ⁸ Kteřížto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle.
- ⁹ Tedy správce nad šekýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen,
- ¹⁰ A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k sežrání přišli hroznové jeho.
- ¹¹ A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou.
- ¹² I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tři révové jsou tři dnové.
- ¹³ Po třech dnech povýší Faraon hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyčeje prvního, když jsi byl šekýřem jeho.
- ¹⁴ Ale mějž mne v své paměti, kdyžť se dobře povede; a učiň, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto.
- ¹⁵ Nebo kradmo jsem vzat z země Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročež by mne

do tohoto vězení dali.

¹⁶ Vida pak správce nad pekaři, že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři košové pletení na hlavě mé.

¹⁷ A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou.

¹⁸ I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové.

¹⁹ Po třech dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe.

²⁰ Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všechněm služebníků svým; i počítal hlavu vladaře nad šeňky, i hlavu vladaře nad pekaři, mezi služebníky svými.

²¹ A navrátil nejvyššího nad šeňky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky.

²² Vladaře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef.

²³ A nezpomenul správce nad šeňky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

KAPITOLA 41

Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem.

² A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřinách.

³ A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály podlé oněch krav při břehu potoka.

⁴ A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao.

⁵ A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho, plných a pěkných.

⁶ A aj, sedm klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzcházelo za nimi.

⁷ A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I procítiv Farao, a aj, byl sen.

⁸ Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všecky hadače Egyptské, a všecky mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi.

⁹ Tedy mluvil nejvyšší šeňk Faraonovi takto: Na provinění své rozpomínám se dnes.

¹⁰ Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři.

¹¹ Měli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého.

¹² A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal.

¹³ A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen.

¹⁴ Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv roucho své, přišel k Faraonovi.

¹⁵ I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti.

¹⁶ Odpověděl Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí šťastné věci Faraonovi.

- 17 Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka.
- 18 A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách.
- 19 A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak šeredných ve vší zemi Egyptské.
- 20 A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých.
- 21 A ač dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I procítil jsem.
- 22 Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho plných a pěkných.
- 23 A aj, sedm klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo za nimi.
- 24 I pohltili klasové ti drobní sedm klasů pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by mi vyložil.
- 25 Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův jednotejný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi.
- 26 Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednotejný.
- 27 Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých bude sedm let hladu.
- 28 Tot' jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi.
- 29 Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vší zemi Egyptské.
- 30 A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí přijde všecka ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi.
- 31 Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom; nebo velmi veliký bude.
- 32 Že pak opětován jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to.
- 33 Protož nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou.
- 34 To ať učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a béře pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných.
- 35 Ať shromáždí všeliké potraviny těch úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potraviny v městech ať se chovají pilně.
- 36 A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země tato hladem.
- 37 I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.
- 38 Tedy řekl Farao služebníkům svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží?
- 39 Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě všecko toto, neníť žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi.
- 40 Ty budeš nad domem mým, a líbatí bude tvář tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu.
- 41 Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade vší zemi Egyptskou.
- 42 A sňav Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho.
- 43 A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vší zemi Egyptskou.

- ⁴⁴ A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vší zemi Egyptské.
- ⁴⁵ A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou.
- ⁴⁶ (Jozef pak byl ve třidcítí letech, když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšel od tváří Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou.
- ⁴⁷ A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost.
- ⁴⁸ I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž byly okolo něho, složil v něm.
- ⁴⁹ A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu.
- ⁵⁰ Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On.
- ⁵¹ A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všecken dům otce svého.
- ⁵² Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi Bůh zrůst v zemi trápení mého.
- ⁵³ Tedy pominulo sedm let hojných v zemi Egyptské;
- ⁵⁴ A počalo sedm let hladu přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vší zemi Egyptské byl chléb.
- ⁵⁵ Potom také nedostatek trpěla všechna země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl Farao všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte.
- ⁵⁶ A byl hlad na tváří vší země. Tedy otevřel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské.
- ⁵⁷ A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vší zemi.

KAPITOLA 42

Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého?

- ² I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli.
- ³ Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě.
- ⁴ Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepříhodilo.
- ⁵ I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské.
- ⁶ Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli bratři Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi.
- ⁷ A uzřev Jozef bratří své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav.
- ⁸ Poznal, pravím, Jozef bratří své, ale oni nepoznali ho.
- ⁹ Tedy zpomenul Jozef na sny, kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéri jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.
- ¹⁰ Kteřížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů.

- 11** Všickni my synové jednoho muže jsme, upřímní jsme; nikdyť jsou nebyli služebníci tvoji špehéři.
- 12** Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.
- 13** Odpověděli oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není.
- 14** I řekl jim Jozef: Toť jest, což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste.
- 15** Touto věcí zkušeni budete: Živť jest Farao, že nevyjdete odsud, až přijde sem bratr váš mladší.
- 16** Vyšlete z sebe jednoho, ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živť jest Farao, že jste špehéři.
- 17** Tedy dal je všecky spolu do vězení za tři dni.
- 18** Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učiňte, abyste živi byli; neboť já se bojím Boha.
- 19** Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste byli; vy pak jděte, a odnese obilí k zapuzení hladu domů vašich.
- 20** Bratra pak svého mladšího přivedete ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemřete. Tedy učinili tak.
- 21** I mluvil jeden k druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto.
- 22** Odpověděl pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročež také krve jeho, hle, vyhledává se.
- 23** A nevěděli oni, že by rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim.
- 24** A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich.
- 25** Přikázal pak Jozef, aby naplněni byli pytlové jejich obilím, a navráceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak.
- 26** A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud.
- 27** A rozvázav jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě, uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho.
- 28** I řekl bratřím svým: Navráceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil Bůh?
- 29** Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do země Kananejské, vypravovali jemu všecko, co se jim přihodilo, pravíce:
- 30** Muž ten, pán země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře země.
- 31** A řekli jsme jemu: Upřímní jsme, nikdy jsme nebyli špehéři.
- 32** Dvanácte bylo nás bratří, synů otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské.
- 33** I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřímní jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte.
- 34** A přivedte bratra svého mladšího ke mně, abych poznal, že nejste špehéři, ale upřímní; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti.
- 35** I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytli svým. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli se.
- 36** I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všecky věci svalily.
- 37** Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase

k tobě; poruč ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě.

38 I řekl: Nesstoupit' syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.

KAPITOLA 43

Byl pak hlad veliký v krajině té.

2 I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy.

3 I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten, řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.

4 Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravy;

5 Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.

6 I řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra?

7 Odpověděli: Pilně vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jest-li živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého?

8 I řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme, abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličcí naši.

9 Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou, vinen budu hříchem tobě po všechny dny.

10 A kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli dvakrát vrátili.

11 I řekl jim Izrael otec jejich: Jestližeť tak býti musí, učinitež toto: Nabeřte nejvzácnějších užitků země do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů.

12 Peníze také dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo.

13 Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k muži tomu.

14 A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Ját pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu.

15 Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se před Jozefem.

16 Vida pak Jozef Beniamina s nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uveď tyto muže do domu, a zabí hovado a připrav; nebo se mnou jísti budou muži ti o poledni.

17 I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova.

18 Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme, aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše.

19 A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu,

20 A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav.

21 I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase v rukou svých.

- ²² Jiné také peníze přinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potravu; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlů našich.
- ²³ A on odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; penízet' jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona.
- ²⁴ Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům jejich.
- ²⁵ Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb.
- ²⁶ Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi.
- ²⁷ I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest ještě?
- ²⁸ Kteřížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu činili.
- ²⁹ Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž Bůh milost s tebou, synu můj!
- ³⁰ Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam.
- ³¹ Potom umyv tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Klad'te chléb.
- ³² I kladli jemu zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali, obzvláště; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským.
- ³³ Tedy seděli proti němu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší podlé mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek.
- ³⁴ A bera jídlo před sebou, podával jim; Benjaminovi pak dostalo se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

KAPITOLA 44

Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch.

² A koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I učinil podlé řeči Jozefovy, kterouž mluvil.

³ Ráno pak propuštění jsou ti muži, oni i oslové jejich.

⁴ A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za dobré?

⁵ Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pije pán můj? A z tohoť on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co jste učinili.

⁶ Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta.

⁷ Kteřížto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili.

⁸ A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato?

⁹ U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci.

¹⁰ I řekl: Nu dobře, nechť jest podlé řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny.

- 11** Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj.
- 12** I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu.
- 13** Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města.
- 14** I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi.
- 15** I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati?
- 16** Tedy řekl Juda: Což díme pánu svému? co mluviti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík.
- 17** Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému.
- 18** I přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao.
- 19** Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce, neb bratra?
- 20** A odpověděli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po mateři své, a otec jeho miluje jej.
- 21** I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj.
- 22** A řekli jsme pánu mému: Nemůžet' pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umře.
- 23** Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváří mé.
- 24** I stalo se, když jsme se vrátili k služebníkovi tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého,
- 25** Že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco potravy.
- 26** Odpověděli jsme: Nemůžeme jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváří toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi.
- 27** I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má.
- 28** A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad.
- 29** Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu.
- 30** Tak tedy, když přijdu k služebníkovi tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto):
- 31** Přijde na to, když uzří, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.
- 32** Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny.
- 33** Protož nyní necht' zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať vstoupí s bratry svými.
- 34** Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přistojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.

² Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dům Faraonův.

³ I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli.

⁴ Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta.

⁵ Protož nyní nermutte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi.

⁶ Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti.

⁷ Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým.

⁸ Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské.

⁹ Pospěšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej.

¹⁰ A bydli ti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš.

¹¹ A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš.

¹² A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám.

¹³ Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce mého sem.

¹⁴ Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Benjamin také plakal na šíji jeho.

¹⁵ A políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratří jeho s ním.

¹⁶ Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.

¹⁷ A řekl Farao Jozefovi: Rci bratřím svým: Toto učíňte: Naložíce na hovada svá, jděte, a navraťte se do země Kananejské.

¹⁸ A vezmouce otce svého a čeládky své, přidejte ke mně, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této.

¹⁹ Ty pak rozkaž jim: Toto učíňte: Vezměte sobě z země Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přidejte.

²⁰ Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude.

²¹ I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podle rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu.

²² Všechněm jim dal, každému dvoje šaty; ale Benjaminovi dal tři sta stříbrných, a patery šaty jiné a jiné.

²³ Otcí pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteříž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na cestu.

²⁴ A propouštěje bratří své, aby odešli, řekl jim: Nevadtež se na cestě.

²⁵ Tedy brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi otci svému.

²⁶ A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevěřil jim.

²⁷ Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jáкова otce jejich.

²⁸ I řekl Izrael: Dostit' jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a uzřím ho, prvé než umru.

KAPITOLA 46

Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka.

² I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákové, Jákové! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

³ I řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním.

⁴ Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé.

⁵ Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jáкова otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Farao.

⁶ Poberali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všechno símě jeho s ním.

⁷ Syny i vnuky, dcery i vnučky své, a všechnu rodinu svou uvedl s sebou do Egypta.

⁸ A tato jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben.

⁹ A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.

¹⁰ Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské.

¹¹ Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari.

¹² Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny: Ezrona a Hamule.

¹³ Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron.

¹⁴ A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jahelel.

¹⁵ Tiť jsou synové Líe, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři.

¹⁶ Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli.

¹⁷ Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel.

¹⁸ To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Líe dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší.

¹⁹ Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Benjamin.

²⁰ A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim.

²¹ Ale synové Benjaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chuppim a Ared.

²² Tiť jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct.

²³ A syn Danův: Chusim.

²⁴ Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem.

²⁵ Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech

duší sedm.

²⁶ Všech duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest.

²⁷ K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte.

²⁸ Poslal pak Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak přišli do země Gesen.

²⁹ Jozef pak zapřáh do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho.

³⁰ I řekl Izrael Jozefovi: Necht' již umru, když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ.

³¹ Jozef pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratři moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně.

³² Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobyt看em se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali.

³³ A když by povolal vás Farao, a řekl: Jaký jest obchod váš?

³⁴ Odpovíte: Dobyt看em se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všecky pastýře stáda.

KAPITOLA 47

A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec můj a bratři moji, s drobným i větším dobyt看em svým i se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen.

² A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem.

³ I řekl Farao bratřím jeho: Jaký jest obchod váš? Kteřížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovci jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši.

⁴ Řekli ještě Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, nechat' bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen.

⁵ I mluvil Farao Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratři tvoji přišli k tobě.

⁶ Země Egyptská před tebou jest; v nejlepším kraji země této osad' otce svého a bratří své, necht' bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobyt看em, kterýž mám.

⁷ Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona.

⁸ Tedy řekl Farao k Jákobovi: Kolik jest let života tvého?

⁹ Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli.

¹⁰ A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho.

¹¹ I osadil Jozef otce svého a bratří své, a dal jim vladařství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao.

¹² A opatroval Jozef otce svého, a bratří své, a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších.

¹³ A chleba nebylo ve vší zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu.

- 14** Shromáždil pak Jozef všechny peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravu, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova.
- 15** A když utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mříti máme před tebou pro nedostatek peněz?
- 16** I řekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se vám peněz nedostává.
- 17** Tedy přivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za všechny dobytky jejich, toho roku.
- 18** A po roce tom přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše.
- 19** I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla.
- 20** Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi.
- 21** Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého.
- 22** Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých.
- 23** I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívejtež tedy ji.
- 24** A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým.
- 25** Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše. Nechať nalezneme milost v očích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi.
- 26** I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vši zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské nebyly Faraonovy.
- 27** A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnožení jsou velmi.
- 28** Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřiceti sedm let.
- 29** I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem našel milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učiň se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptě.
- 30** Když spáti budu s otci svými, vyneseš mne z Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podle slova tvého.
- 31** I řekl Jákob: Přísáhni mi. Tedy přísáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

KAPITOLA 48

Stalo se pak potom, že povědíno jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima.

2 Tedy oznámeno jest Jákobovi a povědíno: Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě.

3 A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lůza v zemi Kananejské, požehnal mi.

⁴ A řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě za dědictví věčné.

⁵ Protož nyní, dva synové tvoji, kteříž jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon.

⁶ Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenování budou v dědictvích svých.

⁷ Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest Betlém.

⁸ Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou onino?

⁹ Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim

¹⁰ (Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je.

¹¹ I řekl Izrael Jozefovi: Nemysliť jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé.

¹² Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi.

¹³ A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním.

¹⁴ Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený.

¹⁵ I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život můj až do dne tohoto;

¹⁶ Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovou synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země.

¹⁷ Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu.

¹⁸ A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložž pravici svou na hlavu jeho.

¹⁹ Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Vím, synu můj, vím; takéť i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů.

²⁰ I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávati Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi.

²¹ Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich.

²² Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

KAPITOLA 49

Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi dítí bude potomních dnů.

² Shromažďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého.

³ Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojství a vyvýšenost síly.

⁴ Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lůžko otce svého; a

jakž jsi poškrvnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé.

⁵ Simeon a Lévi bratří, nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich.

⁶ Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipoj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně vyvrátili zed.

⁷ Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli.

⁸ Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého.

⁹ Lvíče Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice; kdo zbudí ho?

¹⁰ Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové.

¹¹ Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u víně roucho své, a v červeném víně oděv svůj.

¹² Červenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko.

¹³ Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu.

¹⁴ Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny.

¹⁵ A vida odpočinutí, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávati bude daně.

¹⁶ Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izraelských.

¹⁷ Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět.

¹⁸ Spasení tvého očekávám, ó Hospodine!

¹⁹ Gád, vojsko přemůže jej, však on svítězí potom.

²⁰ Asser, tučný bude pokrm jeho, a onť vydávati bude rozkoše královské.

²¹ Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné.

²² Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed.

²³ Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci:

²⁴ Však zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův;

²⁵ Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsů a života.

²⁶ Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků mých, až k končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho.

²⁷ Benjamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti.

²⁸ Všech těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému vedlé požehnání jeho požehnal.

²⁹ A poroučeje jim, řekl: Já připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského,

³⁰ V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu.

³¹ Tam pochovali Abrahama a Sáru ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu.

³² Koupěno pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het.

³³ A když přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

KAPITOLA 50

Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho.

² A poručil služebníkům svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele.

³ A vyplnilo se při něm čtyřiceti dní; (nebo tak vyplňují se dnové těch, kteříž mazáni bývají vonnými věcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní.

⁴ Když pak dnové pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní našel milost před očima vašimi, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a řcete:

⁵ Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase.

⁶ I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal.

⁷ Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší země Egyptské,

⁸ Všecken také dům Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen.

⁹ Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi.

¹⁰ I přišli až k místu Atád, kteréž jest při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnů sedm.

¹¹ Vidouce pak obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském.

¹² Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil.

¹³ A donesše ho do země Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre.

¹⁴ A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho.

¹⁵ Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu činili.

¹⁶ Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka:

¹⁷ Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení a hříchy jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť, prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctil otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili.

¹⁸ Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji.

¹⁹ Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha?

²⁰ Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.

²¹ Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich.

²² Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let.

23 A viděl Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa.

24 Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.

25 Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud.

26 I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.

For other languages please go to **www.wordproject.org**